

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про основи саморегулювання в аграрному секторі України

Цей Закон визначає основи саморегулювання як одного з найважливіших елементів громадянського суспільства для їх запровадження в регулюванні аграрного сектору України, ринків сільськогосподарської продукції та продовольства, а також встановлює принципи взаємовідносин галузевих, міжгалузевих та фахових саморегулювних організацій з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, фізичними та юридичними особами в аграрному секторі України.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення основних понять

У цьому Законі поняття вживаються у такому значенні:

саморегулювання – форма регулювання аграрного сектору України, яка здійснюється шляхом а) визнання державою та іншими учасниками суспільних відносин об'єднань суб'єктів господарської та/або професійної діяльності як носіїв управлінських повноважень; та б) передачі (делегування) державою частини своїх функцій об'єднанням суб'єктів господарської та/або професійної діяльності;

саморегулювна організація (СРО) – юридична особа, яка об'єднує суб'єктів господарської та/або професійної діяльності в одній або декількох галузях аграрного сектору України, яка визнана/уповноважена державою в особі центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України;

галузь – для цілей саморегулювання, це різновид господарської діяльності в аграрному секторі України, об'єднана спільними функціями, дійовими виробничими і невиробничими ознаками: спеціалізацією з випуску однотипної продукції, наданні послуг, технології, комплексності задоволення потреб споживачів;

суб'єкти саморегулювання – юридичні особи (господарські об'єднання, громадські об'єднання, організації роботодавців, професійні спілки), які претендують на отримання статусу саморегулювної організації в порядку, визначеному цим Законом;

сфера діяльності – область дії фізичних та/або юридичних осіб, що поширюється на одну або декілька галузей аграрного сектору України;

реєстр саморегулювних організацій – електронний реєстр суб'єктів саморегулювання, які відповідають критеріям, встановленим цим Законом, який ведеться головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики й публікується на його офіційному веб-сайті.

Стаття 2. Предмет, мета та способи саморегулювання

1. Предметом саморегулювання є господарська та/або професійна (фахова) діяльність суб'єктів господарювання в аграрному секторі України.

2. Метою саморегулювання є децентралізація та підвищення ефективності управління аграрним сектором України шляхом наближення центру прийняття регуляторних рішень до суб'єктів господарської та/або професійної діяльності в аграрному секторі України.

3. Саморегулювання здійснюється у такий спосіб:

1) визнання суб'єкта саморегулювання центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України та іншими учасниками суспільних відносин в аграрному секторі України як носія управлінських повноважень;

2) делегування центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України окремих функцій та регуляторних повноважень державного управління, суб'єкту саморегулювання у визначеній сфері діяльності.

Стаття 3. Основні засади саморегулювання в аграрному секторі України

1. Саморегулювання в аграрному секторі України здійснюється на таких засадах:
 - 1) збалансування державного та громадського управління аграрним сектором України;
 - 2) визнання державою рішень саморегулювних організацій та їх обов'язковість;
 - 3) рівноправності саморегулювних організацій;
 - 4) захисту інтересів членів (учасників) саморегулювних організацій;
 - 5) неможливості узурпації контролю над саморегулювними організаціями;
 - 6) пріоритетності саморегулювних організацій у представництві інтересів в аграрному секторі України на національному та міжнародному рівні;
 - 7) державного захисту та підтримки дій саморегулювних організацій, вчинених ними в межах делегованих повноважень та відповідного законодавства.

Стаття 4. Законодавство про саморегулювання

1. Законодавство про саморегулювання складається з Конституції України, Господарського Кодексу України, Закону України «Про громадські об'єднання», Закону України «Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності», Закону України «Про професійні спілки» цього Закону та інших нормативно-правових актів.

Розділ II. ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ САМОРЕГУЛІВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Стаття 5. Види саморегулювних організацій

1. За сферою діяльності саморегулювні організації можуть бути господарськими, представницькими, професійними (фаховими), галузевими та міжгалузевими («парасолькового» типу).
2. За обсягом виконуваних функцій саморегулювні організації можуть бути:
 - 1) такими що мають повний набір функцій в певній галузі й є самодостатніми;
 - 2) такими, що отримали одну або декілька окремих функцій в окремій галузі аграрного сектору;
 - 3) такими що отримали набір функцій в різних галузях аграрного сектору.
3. За характером реалізації функцій регулювання саморегулювні організації можуть бути визнаними та уповноваженими.

Стаття 6. Критерії для визнання саморегулювної організації

1. Суб'єкти саморегулювання визнаються центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України як саморегулювні організації за умови відповідності ними наступним критеріям:
 - 1) члени (учасники) суб'єкта саморегулювання сумарно мають частку на ринку з виробництва окремого виду сільськогосподарської продукції не менше 35 (тридцяти п'яти) відсотків або об'єднують не менше 35 (тридцяти п'яти) відсотків зареєстрованих й діючих суб'єктів господарювання в окремій сфері діяльності;
 - 2) має найвищий рівень репрезентативності своїх членів (учасників) у відповідній сфері діяльності за умови виконання положень пункту 1 частини 1 цієї статті;
 - 3) у статутних документах суб'єкта саморегулювання визначений механізм солідарної матеріальної відповідальності самого суб'єкта саморегулювання та його членів (учасників) й суб'єкт саморегулювання гарантує реалізацію такої солідарної відповідальності перед споживачами та учасниками ринку;

4) має найвищий рівень репрезентативності своїх членів (учасників) щодо представників окремої професії, кількості укладених колективних угод, вирішення колективних трудових спорів (для професійних (фахових) саморегулювних організацій);

2. Специфічні критерії для визнання саморегулювною організацією в окремих галузях аграрного сектору України визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 7. Умови для делегування функцій та регуляторних повноважень державного управління суб'єкту саморегулювання в певній сфері діяльності

1. Делегування функцій та регуляторних повноважень державного управління центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України на користь суб'єкта саморегулювання здійснюється за критеріями, визначеними у частині першій статті 6 цього Закону.

2. У залежності від специфіки конкретної галузі або фахового спрямування, один і той самий суб'єкт саморегулювання може:

1) отримати повний обсяг делегованих функцій та повноважень і виступати як самодостатня саморегулювна організація; та/або

2) отримати частину делегованих функцій та регуляторних повноважень державного управління.

Стаття 8. Принципи діяльності саморегулювних організацій

1. Діяльність саморегулювних організацій повинна базуватися на принципах саморегулювання, перелічених у статті 3 цього Закону і на таких принципах діяльності саморегулювних організацій:

- 1) добровільної участі;
- 2) здійснення управління на демократичних засадах та прозорості прийняття рішень;
- 3) обов'язковості виконання спільно прийнятих рішень;
- 4) участі незалежно від форми власності;
- 5) відкритості та доступності інформації про діяльність саморегулювної організації та її членів (учасників), що не становить комерційної таємниці;
- 6) рівноправності саморегулювних організацій;
- 7) заборони фінансувати та матеріально підтримувати політичні партії;
- 8) солідарної відповідальності учасників саморегулювних організацій перед українськими та іноземними інвесторами;
- 9) обов'язковості складання повноважень саморегулювної організації в разі невиконання функцій та вимог, покладених цим Законом, що підтверджується рішенням суду.

Стаття 9. Функції саморегулювних організацій

1. У своїй діяльності саморегулювні організації здійснюють такі види функцій:

- 1) функції загального значення;
- 2) функції технічного регулювання;
- 3) функції ринкового регулювання;
- 4) функції фахового регулювання;

2. До функцій загального значення належать:

1) проведення аналізу діяльності та прогноз розвитку галузей агропромислового виробництва;

2) обов'язкова участь в обговоренні проектів законів та інших нормативно-правових актів держави з питань, пов'язаних з предметом саморегулювання із правом надання експертних висновків та дорадчого голосу;

3) внесення на розгляд органів державної влади та органів місцевого самоврядування пропозицій з питань формування та реалізації відповідної політики щодо предмета саморегулювання;

4) підготовка пропозицій щодо формування та розвитку ринкових механізмів і

принципів забезпечення підприємств агропромислового комплексу технічними засобами, обладнанням, зокрема для виробництва біопалива, запасними частинами, пально-мастильними матеріалами та іншими енергоресурсами;

5) ведення реєстрів сільськогосподарських дорадників, експертів-дорадників та дорадчих служб; Державного реєстру виробників насіння і садивного матеріалу; Державного реєстру заявок на сорти рослин (Реєстр заявок), Державного реєстру прав власників сортів рослин (Реєстр патентів), Державного реєстру сортів рослин, придатних для поширення в Україні (Реєстр сортів); Реєстру представників з питань інтелектуальної власності на сорти рослин; державних книг племінних тварин, Державного реєстру суб'єктів племінної справи у тваринництві та Державного реєстру селекційних досягнень у тваринництві; Державного реєстру технічних засобів для агропромислового комплексу України; інших реєстрів відповідно до закону;

6) розроблення для затвердження проектів міжгалузевих угод;

7) представництво інтересів членів (учасників) саморегулювальної організації у їх відносинах з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, фінансовими установами та міжнародними організаціями;

8) здійснення інформаційного забезпечення і консультаційного обслуговування членів (учасників) саморегулювальної організації з управлінських, фінансових, юридичних та інших питань, рекламно-інформаційна діяльність, у тому числі шляхом видавничої справи та створення інформаційних центрів;

9) створення третейських судів для вирішення спірних питань між членами (учасниками) саморегулювальної організації, споживачами товарів та послуг;

10) притягнення до дисциплінарної відповідальності своїх членів (учасників) за порушення вимог законодавства, статуту саморегулювальної організації;

3. До функцій технічного регулювання належать:

1) розроблення технічних регламентів, стандартів та інших нормативних документів, узгоджених з відповідними міжнародними стандартами та умовами України та контроль за їх дотриманням;

2) перевірка, перегляд та скасування галузевих нормативних документів у сфері стандартизації в межах наданих повноважень;

3) виконання делегованих державою функцій визначення відповідності продукції та/або послуг в аграрному секторі України вимогам відповідних нормативно-правових актів або участь у відповідних процесах визначення відповідності;

4) залучення фінансування на виконання відповідних робіт;

5) притягнення до дисциплінарної відповідальності своїх членів (учасників) за порушення вимог законодавства, правил і стандартів, а також внесення порушників до спеціальних реєстрів порушників, форма яких затверджується саморегулювальною організацією.

4. До функцій ринкового регулювання належать:

1) участь у формуванні національних балансів попиту та пропозицій з окремих видів сільськогосподарської продукції;

2) забезпечення у межах своїх повноважень проведення моніторингу внутрішнього і зовнішнього аграрного та продовольчого ринку, інформаційне забезпечення діяльності оптових ринків сільськогосподарської продукції;

3) участь у формуванні квотування виробництва сільськогосподарської продукції;

4) формування правил на продуктових ринках;

5) формування правил для продуктових ланцюгів;

6) можливість створення колективної торгової марки (бренду) для позиціонування товарів (робіт, послуг) на ринку;

7) представництво інтересів вітчизняних суб'єктів господарювання на світових ринках сільськогосподарської продукції та продовольства, у відносинах з аналогічними структурами інших країн та профільними міжнародними організаціями;

8) залучення відповідного фінансування;

5. До функцій фахового регулювання належать:

1) визначення критеріїв фахової відповідності кваліфікаційних вимог до фахівців

відповідної професії, профільної сфери діяльності чи галузі аграрного сектору України;

2) організація професійного навчання, атестація працівників членів (учасників) саморегульованої організації або сертифікацію товарів (робіт, послуг), вироблених її членами (учасниками);

3) проведення науково-дослідних робіт, економічних та маркетингових досліджень, організація заходів з навчання та підвищення кваліфікації фахівців членів (учасників) саморегульованої організації, у тому числі шляхом створення спеціалізованих консультативно-навчальних центрів;

4) ініціювання та участь у фінансуванні наукових розробок у сфері діяльності саморегульованої організації та поширення їх результатів серед учасників за умови дотримання вимог законодавства про інтелектуальну власність;

5) розробка та затвердження кваліфікаційних вимог до фахівців відповідної професії, профільної сфери діяльності чи галузі аграрного сектору України, розробка й затвердження відповідних кодексів етики;

6. Специфічні функції саморегульованих організацій можуть бути додатково визначені підзаконними актами й деталізованими у статутних документах саморегульованих організацій.

Стаття 10. Правосуб'єктність саморегульованих організацій

1. Суб'єкт саморегулювання набуває статусу саморегульованої організації після внесення його до реєстру саморегульованих організацій, за порядком, який наведений у статті 11 цього Закону.

2. Суб'єкти саморегулювання, створенні після набрання чинності цим Законом, можуть претендувати на визнання в якості саморегульованих організацій або на отримання функцій та повноважень за умови дотримання його членами (учасниками) таких вимог:

1) юридичні особи-члени суб'єкта саморегулювання повинні існувати щонайменше 12 місяців з моменту їх державної реєстрації та реєстрації суб'єкта саморегулювання;

2) фізичні особи-члени суб'єкта саморегулювання професійної діяльності повинні мати досвід роботи за визначеною професією не менше трьох років;

3) один суб'єкт господарювання не може бути учасником одночасно більше трьох суб'єктів саморегулювання;

4) суб'єкт господарської та/або професійної діяльності не може набути членство у суб'єкті саморегулювання, якщо інша особа, пов'язана з ними відносинами контролю, вже є членом (учасником) в цьому ж суб'єкті саморегулювання. Це положення не обмежує суб'єктів господарювання бути членами (учасниками) господарських, громадських, професійних об'єднань, які не є суб'єктами саморегулювання.

Стаття 11. Порядок отримання статусу саморегульованої організації

1. Для отримання статусу саморегульованої організації, суб'єкт саморегулювання, подає до головного органу у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики заяву встановленої форми про визнання заявника саморегульованою організацією із визначеними додатками. Заява подається у паперовій або в електронній формі.

2. Форма такої заяви та додатки до неї визначається Кабінетом Міністрів України.

3. Головний орган у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики, а за потреби, із обговоренням з іншими центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України зобов'язаний розглянути зазначену заяву протягом 30 календарних днів;

4. За результатами розгляду отриманої заяви, головний орган у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики протягом п'яти робочих днів приймає рішення щодо:

1) задоволення клопотань, визначених у заяві та визнання заявника саморегульвною організацією; або

2) вмотивовану відмову в задоволенні заяви про визнання заявника саморегульвною організацією із зазначеним переліком підстав для відмови.

5. Відмова головного органу у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики у задоволенні заяви може бути оскаржена до суду.

6. Факт відмови головного органу у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики у задоволенні заяви-клопотання не впливає на іншу діяльність суб'єкта саморегулювання.

7. Суб'єкт саморегулювання може звернутися повторно із заявою про визнання заявника саморегульвною організацією.

8. У випадку задоволення заяви та визнання заявника саморегульвною організацією, головний орган у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики вносить відомості до реєстру саморегульвних організацій. Запис у реєстрі саморегульвних організацій є підтвердженням визнання суб'єкта саморегулювання, таким, що має статус саморегульвної організації.

9. Форма реєстру саморегульвних організацій визначається головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики.

Стаття 12. Управління саморегульвними організаціями

1. Управління саморегульвними організаціями здійснюється в залежності від їх організаційно-правової форми та у порядку, визначеному законодавством України, відповідно до їх статутних документів із дотриманням принципу один член (учасник) – один голос.

2. За рішенням вищих органів саморегульвних організацій, управління може здійснюватись через принцип визначена частка виробництва – один голос.

Стаття 13. Фінансування саморегульвних організацій

1. Саморегульвні організації є неприбутковими організаціями.

2. Для здійснення своїх програмних та статутних цілей і завдань саморегульвні організації мають право володіти, користуватися і розпоряджатися коштами та іншим майном, яке відповідно до чинного законодавства України передане таким саморегульвним організаціям її членами (учасниками) або державою, набуте як членські внески, пожертвуване громадянами, підприємствами, установами та організаціями, набуте в результаті господарської діяльності саморегульвних організацій, господарської діяльності створених ними юридичних осіб (товариств, підприємств), а також майном, придбаним за рахунок власних коштів, тимчасово наданих у користування (крім розпорядження) чи на інших підставах, не заборонених чинним законодавством України

3. Грошові кошти й майно саморегульвних організацій формуються за рахунок обов'язкових щорічних членських внесків, коштів або майна, які надходять безоплатно або у вигляді безповоротної фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань, благодійної допомоги, гуманітарної та технічної допомоги (включаючи таку допомогу від міжнародних організацій), коштів або майна, які надходять від ведення основної діяльності, із урахуванням положень Податкового кодексу України, дотацій або субсидій, отриманих із державного або місцевого бюджетів, державних цільових фондів або в межах технічної чи благодійної, у тому числі гуманітарної, допомоги, крім дотацій на регулювання цін на платні послуги.

4. Із зазначених грошових коштів та майна саморегульвних організацій, за рішенням їх вищих органів управління, можуть бути сформовані компенсаційні та інші фонди саморегульвних організацій.

5. Майно та кошти саморегульвних організацій використовуються виключно для виконання статутної мети та забезпечення напрямків діяльності саморегулювання.

Стаття 14. Порядок припинення саморегульвних організацій

1. Припинення статусу саморегульвної організації здійснюється:

- 1) за рішенням суб'єкта саморегулювання про припинення статусу саморегульвної організації. Рішення приймається вищим органом такого суб'єкта саморегулювання;
- 2) за рішенням суду про припинення статусу саморегульвної організації;
- 3) у випадку прийняття рішення щодо припинення суб'єкта саморегулювання шляхом ліквідації, якщо запис про таке рішення внесений до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців;

2. Головний орган у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики звертається до суду з позовом до суб'єкта саморегулювання про припинення статусу саморегульвної організації у випадку:

1) виявлення двох чи більше фактів порушення саморегульвною організацією вимог законодавства про саморегулювання, вчинених протягом календарного року, якщо таке порушення завдало шкоди інтересам держави, членів такої саморегульвної організації або учасників ринку;

2) невиконання саморегульвною організацією протягом місяця приписів головного органу у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики щодо усунення порушень вимог законодавства про саморегулювання;

3) звернення членів (учасників) такої саморегульвної організації про неодноразове грубе порушення саморегульвною організацією, зокрема її керівництвом, прав та інтересів членів (учасників) всупереч їхнім обґрунтованим скаргам або клопотанням;

4) обґрунтованого рішення виконавчого органу місцевої ради щодо порушення прав та законних інтересів саморегульвною організацією законних прав та інтересів територіальної громади;

5) невиконання саморегульвною організацією протягом місяця рішення суду, яким таку саморегульвну організацію зобов'язано здійснити виплату із компенсаційного фонду.

3. Відомості про те, що до саморегульвної організації подано позов про припинення статусу саморегульвної організації, включаються до реєстру саморегульвних організацій. У випадку відмови суду у задоволенні такого позову відомості про його подання виключаються із реєстру саморегульвних організацій не пізніше наступного робочого дня, який слідує за днем набрання законної сили рішенням суду.

4. Суб'єкт саморегулювання, статус якого як саморегульвної організації припинено судом, не може протягом року з дня набрання рішенням суду чинності подавати документи для включення до реєстру саморегульвних організацій.

Розділ III. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САМОРЕГУЛЬВНОЮ ОРГАНІЗАЦІЄЮ НАЛЕЖНОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ АБО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СВОЇХ ЧЛЕНІВ (УЧАСНИКІВ)

Стаття 15. Предмет контролю саморегульвної організації за здійсненням її членами (учасниками) господарської або професійної діяльності

1. Саморегульвна організація зобов'язана контролювати дотримання її членами (учасниками) статуту саморегульвної організації, правил і стандартів такої організації.

2. Саморегульвна організація не вправі виходити за межі предмета контролю, визначеного статутом та рішеннями загальних зборів.

Стаття 16. Заходи контролю саморегульвної організації за дотриманням її членами (учасниками) правил такої організації

1. Саморегульвною організацією проводяться перевірки дотримання її членами (учасниками) статуту саморегульвної організації, правил і стандартів такої організації.

2. Види перевірок, підстави і порядок їх проведення, та вимоги до оформлення результатів таких перевірок визначаються статутами відповідних саморегульованих організацій.

3. Правилами саморегульованої організації може бути передбачене подання її членами (учасниками) звітів про виконання правил здійснення господарської чи професійної діяльності.

Стаття 17. Розгляд саморегульованою організацією справ про порушення її членами (учасниками) статуту саморегульованої організації, правил і стандартів такої організації

1. Справи про порушення членами саморегульованої організації статуту саморегульованої організації, правил і стандартів такої організації, розглядаються за матеріалами планових чи позапланових перевірок.

2. Уповноважені органи, порядок та процедури розгляду таких справ визначаються статутом саморегульованої організації.

3. Строк розгляду справи про порушення членами (учасниками) саморегульованої організації статуту саморегульованої організації, правил і стандартів такої організації, не може перевищувати п'ятнадцяти календарних днів з дати закінчення перевірки.

4. За результатами розгляду справи про порушення членом (учасником) саморегульованої організації статуту саморегульованої організації, правил і стандартів такої організації, орган, який розглянув вказану справу, вправі винести припис про зобов'язання члена (учасника) саморегульованої організації усунути порушення та наслідків цих порушень.

Стаття 18. Виключення з членів (учасників) саморегульованої організації у зв'язку з порушенням її правил або невідповідністю умовам членства

1. У разі неусунення членом (учасником) саморегульованої організації порушення статуту саморегульованої організації, правил і стандартів такої організації, наслідків цих порушень, умов членства в саморегульованій організації, якщо про усунення вказаного порушення виносився припис, а відповідне порушення не було усунуто у визначений приписом строк, а також у разі невідповідності члена саморегульованої організації умовам членства, він може бути виключений з членів (учасників) саморегульованої організації.

Розділ IV. ДЕРЖАВНИЙ НАГЛЯД ЗА САМОРЕГУЛЬОВАНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

Стаття 19. Предмет державного нагляду за саморегульованими організаціями

1. Державний нагляд за саморегульованими організаціями здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів.

2. Центральний орган виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики здійснює моніторинг діяльності саморегульованих організацій на предмет дотриманням порушення ними вимог законодавства про саморегулювання в аграрному секторі економіки України й належне виконання ними своїх повноважень.

3. Центральний орган виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики може звернутися до органу державного нагляду (контролю) з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів щодо перевірки дотримання саморегульованою організацією вимог законодавства про саморегулювання за таких підстав:

1) скарга споживача на порушення передбаченої законодавством або правилами СРО процедури розгляду звернення такого споживача чи іншої особи до СРО;

2) колективна скарга членів (учасників) СРО на порушення СРО вимог законодавства про саморегулювання, підписана більшістю членів (учасників);

3) виявлена зі звіту про діяльність СРО невідповідність СРО вимогам цього Закону.

Стаття 20. Прозорість діяльності саморегулівних організацій

1. Саморегулівні організації зобов'язуються оприлюднювати за допомогою друкованих та/або електронних засобів масової інформації, та/або на власних веб-сайтах:

- 1) статутні та всі інші власні нормативні документи;
- 2) персональний склад керівних органів;
- 3) персональний склад виконавчих органів;
- 4) протоколи зібрань вищих керівних органів (загальних зборів, конференцій, з'їздів тощо);
- 5) протоколи засідань керівних органів, що діють в період між зібраннями вищих керівних органів (окрім інформації конфіденційного характеру);
- 6) протоколи засідань керівних органів регіональних та/або місцевих осередків, якщо такі існують (окрім інформації конфіденційного характеру);
- 7) дані про джерела фінансування та витрати (за підсумками календарного року та / або на підставі актів незалежного аудиту);
- 8) узагальнені дані про своїх індивідуальних та колективних членів, а також про всіх членів, всіх фізичних та юридичних осіб, які пройшли сертифікацію та/або склали кваліфікаційні іспити, із врахуванням необхідності забезпечення конфіденційності інформації;
- 9) контактні дані керівництва організації, регіональних та / або місцевих осередків організації, якщо такі існують.

2. Оприлюднення вказаних даних проводиться не пізніше двох календарних місяців після прийняття відповідного документу, проведення зібрань та засідань, створення місцевого осередку тощо.

3. Оприлюднення оновлених даних саморегулівної організації проводиться не рідше одного разу на місяць.

4. Невиконання вимог щодо забезпечення прозорості діяльності саморегулівної організації має наслідком попередження від головного органу у системі центральних органів виконавчої влади з питань формування та забезпечення реалізації державної аграрної політики, а при подальшому невиконанні цих вимог – ініціювання призупинення статусу саморегулівної організації у судовому порядку.

Стаття 21. Щорічний звіт про діяльність саморегулівної організації

1. Саморегулювальна організація щорічно публікує на своєму офіційному веб-сайті звіт про свою діяльність а також фінансовий звіт.

2. Форма щорічного звіту про діяльність саморегулівної організації затверджується Кабінетом міністрів України.

Стаття 22. Перевірки дотримання саморегулівною організацією вимог законодавства про саморегулювання

1. Перевірки дотримання саморегулівною організацією вимог законодавства про саморегулювання здійснюється органом державного нагляду (контролю) відповідно до Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності».

Розділ V. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набуває чинності з дня його опублікування.

1. Особливості щодо функцій та діяльності саморегулівних організацій в окремих галузях аграрного сектору України та фахового спрямування можуть визначатися окремими законодавчими актами.

2. Протягом одного року від дати набрання чинності цим Законом статус саморегулівної організації може бути наданим суб'єктам саморегулювання з часткою на ринку з виробництва окремого виду сільськогосподарської продукції, меншою ніж зазначено у статті цього Закону 6 за умови, що протягом одного року такий суб'єкт саморегулювання

доведе частку на ринку з виробництва окремого виду сільськогосподарської продукції до передбаченого цим Законом рівня.

4. Внести зміни до таких законодавчих актів:

1) у пункт 2 частини 2 статті 18 Закону України «Про захист економічної конкуренції» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2001, № 12, ст.64 із наступними змінами):

викласти у такій редакції:

«до узгоджених дій, визначених статтями 7, 8, 9 та 10 цього Закону, за винятком діяльності саморегулівних організацій, які визнані/уповноважені відповідно до Закону»;

2) частину першу статті 8 Закону України «Про третейські суди» (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 35, ст. 412) доповнити абзацом такого змісту:

«саморегулівних організаціях»

5. Кабінету Міністрів України у тримісячний термін:

1) привести свої нормативні акти у відповідність з цим Законом;

2) забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність з цим Законом.

**Голова
Верховної Ради України**

В. ГРОЙСМАН